

MoR, NOS Jazzgeschiedenis 343. Meer dan twee jaar geleden, op 15 september 1984 in deel 247 hoorden wij het laatst van Thelonious Monk - uit de periode 1945-1947. Bij hem ging ik toen even door tot en met de session voor Blue Note op 2 juli 1948 die eindigde met "I mean you", omdat het tot juni '50 zou duren voor Monk weer op de plaat kwam en het onzin is op zo'n plek een gat te laten vallen. In die periode '45-'48 werden er van Monk schandelijk weinig opnamen gemaakt, exact hetzelfde geldt voor die tijd waar ik nu mee bezig ben, 1948-1953. Schandelijk omdat Monk, anders dan Dizzy Gillespie of Charlie Parker, een bedenker van heel bijzondere en mooie thema's was, een componist van grote allure als Ellington, maar wel met ^{de} beperking dat Monk nauwelijks kon instrumenteren. Ook zijn pianospel was absoluut uniek, alleen al wat puur geluid aangaat is er eigenlijk geen andere pianist te bedenken die na één of twee noten al aan de sound te herkennen is. Zoals een goede blazer. Monk, uit de school van James P. Johnson, Teddy Wilson en Art Tatum - luister naar de live opnamen 1941 gemaakt in Minton's Playhouse - ontwikkelde in de paar jaar daarna een stijl met kale accoorden waarvan de dissonanterigheid ^{Wat} ~~is~~ met Ellington te maken had die er juist iets warm-romantisch mee deed. ^{vader's} ~~ferme~~ eigenzinnige melodiën ^{en} ritmiek met vaak een maximum aan spanning. Maar juist in de jaren dat Monk veel bedacht, tot halverwege de jaren vijftig, werd er ~~er~~ weinig van hem geregistreerd - drie NOS Jazzgeschiedenis-afliveringen ^{en} that's it. Thelious Monk, zich noemend Thelonious Sphere Monk, geboren in Rocky Mount, North Carolina op 10 oktober 1917, kwam op 6 jarige leeftijd met zijn ouders naar Harlem, New York City, in 1923 dus. En heeft bijgevolg James P. Johnson in zijn glorietijd gehoord. Nu zijn we in 1950 toen hij 33 zou worden. Sinds 2 juli '48 nam niemand iets van hem op, 6 juni '50 mocht hij mee doen aan een Charlie Parker-session met Dizzy Gillespie die ik uitgebreid gebruikte in de hoofdstukken over die musici. Er is er ééntje over, de 3e take van "Mohawk".

1000
28-53

- plaat 1 Charlie Parker a/h Orchestra: Mohawk (Charlie Parker)
A/laatste - 3:48 - Verve 711 049
Eén blueschorus van Thelonious Monk in "Mohawk" van altsaxofonist Charlie Parker. Dizzy Gillespie-trompet, Curley Russell-bas Buddy Rich-drum. In New York City voor Mercury, 6 juni 1950. Meer dan een jaar plus een maand duurde het voor Monk weer op de plaat kwam, ^{opnieuw} ~~hierna~~ bij Blue Note, dat het dus drie jaar had laten afweten. 23 juli 1951 kon Monk met een kwintet zes stukken opnemen, gewoon drie-minuten-platen alsof er geen LP bestond. Sahib Shihab op altsaxofoon die van huis uit Edmund Gregory heet, Milt Jackson-vibrafoon, Al McKibbin op bas en de Thelonious Monk drummer par excellence: Art Blakey. Alleen het laatste stuk was een bekende ballad, gelukkig kon Monk vijf eigen composities spelen. Dit is "Four in one".
- plaat 2 Thelonious Monk Quintet: Four in one (Thelonious Monk)
B/2 - 3:28 - Blue Note ~~8888~~ 1511
"Four in one". Tweede stuk: "Criss Cross".
- laat ~~888888~~ 3 Thelonious Monk Quintet: Criss cross (Thelonious Monk)
B/1 - 2:56 - Blue Note 1509
"Criss Cross". Nu: "Eronel".
- zelfde Thelonious Monk Quintet: Eronel (Thelonious Monk)
B/2 - 3:03 - idem
"Eronel", van achter naar voren de naam Lenore, maar ik weet niet of Monk dat ook bedoelde. Hierna wat een van T's bekendste bluesthema's zou worden: "Straight, no chaser".
- plaat 2 Thelonious Monk Quintet: Straight, no chaser (Thelonious Monk)
B/1 - 2:55 - Blue Note 1511
"Straight, no chaser" - zonder ijs, zonder water en ook niets om er ~~na~~ te drinken. In de laatste twee stukken speelde Shihab niet mee, in het voorlaatste ook Jackson niet, ~~Da~~us in trio-bezetting "Ask me now".
- zelfde Thelonious Monk Quintet: Ask me now (Thelonious Monk)
B/laatste - 3:12 - idem
Na "Ask me now" tenslotte met Milt Jackson de Ann Ronell-ballad "Willow weep for me".
- plaat 3 Thelonious Monk Quintet: Willow weep for me (Ann Ronell)
A/laatste - 3:02 - Blue Note 1509

"Willow weep for me", zesde en laatste s
opgenomen in de WOR Studios in New York
Sahib Shihab-altsaxofoon, Milt Jackson-v
Monk-piano, Al McKibbon-bas, Art Blakey-
later zou de ritmesectie nog eens bij el
toernee van de Giants of Jazz met Dizzy
en Sonny Stitt. / Van volslagen onduid
volgende opnamen. Het jaar zou 1951 kunn
zanger Frankie Passions waarvan niets be
dat de begeleiding om een kwintet gaat v
daar in alle duidelijkheid zijn stempel
men dat Charlie Rouse de tenorsaxofonist
het Lucky Thompson zou kunnen zijn. Lees
grafie van Leen Bijl en Fred Canté waar
zwaar op steun. Dit is

Vandaag is het de maandelijkse uitzonder
geschiedenis ~~in~~ wordt uitgezonden, he
het vorige radio-seizoen vergeleken, is
onveranderd blijft, altijd om half elf.
de complete anderhalf uur met het NOS Ja
grammofoonplaten, na dit programma, vand
343, MdR.

0 0 0 0 0

N

oy